

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

21 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

președinte – Ghenadie Nicolaev,

judcători – Vladimir Timofti, Constantin Alerguș, Nadejda Toma, Petru Moraru,

a judecat, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, prin care se contestă decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2014, în cauza penală privindu-l pe

***Bursuc Iulian Andrei**, născut la 23 septembrie 1976, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Nicolae Milescu Spătaru, 21/2, ap. 60.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 06.09.2012 – 10.07.2013;

Instanța de apel: 24.10.2013 – 06.03.2014;

Instanța de recurs: 11.08.2014 – 21.10.2014.

Asupra recursului declarat Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 10 iulie 2013, Bursuc Iu. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, la 180 de ore muncă neremunerată în folosul comunității.

Cererea lui Struțescu Vl. declarată împotriva lui Bursuc Iu. privind repararea prejudiciului moral în mărime de 8000 lei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut, *în fapt*, că Bursuc Iu., la 07 iulie 2012, aproximativ pe la ora 12:40, conducând automobilul de model „Mercedes-180”, cu n/î CIU 880, pe traseul M-1 Ialoveni în direcția mun. Chișinău, a fost stopat de ofițerii de poliție Struțescu Vl. și Onica S., numiți în funcție prin ordinul MAI nr. 397ef. și 115ef., în calitate de inspectori auto de stat al SPR a CPr Ialoveni, care sunt persoane cu funcție de răspundere și conform obligațiilor de serviciu, au cerut de la șofer a li se prezenta actele automobilului de model „Mercedes-180” n/î CIU 880, care s-a dovedit a fi anunțat în căutare și i-au propus să fie urmați la parcare specială situată în or. Ialoveni. Ajunși în fața parcării, Bursuc Iu. fiind agresiv și având

scopul sistării activității de serviciu a agenților de circulație, a refuzat categoric de a parca automobilul, numindu-i pe ultimii cu cuvinte necenzurate și aplicându-le lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, rupându-i uniforma lui Struțescu Vl., după care în scurt timp a urcat la volanul mașinii și a părăsit locul incidentului.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 184/d din 17 iulie 2012, lui Struțescu Vl. i-au fost cauzate vătămări neînsemnate, iar lui Onica S. - dureri fizice.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, adică *aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei cu funcție de răspundere în scopul sistării activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violența*.

3. Prin rechizitoriu lui Bursuc Iu. i-a fost incriminat și faptul că, prin acțiunile sale intenționate a nimicit bunurile persoanei cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității ei de serviciu.

4. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința sa, din motiv că dînsul nu este vinovat de comiterea infracțiunii imputate, iar învinuirea înaintată în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, a fost întemeiată pe presupuneri și pe declarațiile părților vătămate.

Apelantul a invocat că instanța de fond, contrar prevederilor stipulate în art. 385 Cod de procedură penală, nu a constatat dacă a avut loc fapta încriminată, argumentele în sensul condamnării fiind limitate la enumerarea probelor, atît din partea acuzării, cît și pe cele din partea apărării, fără a se face o apreciere corespunzătoare a acestora prin prisma pertinentei, concludenței și utilității lor.

De asemenea, inculpatul a menționat că instanța nu a constatat dacă faptă a fost săvîrșită de Iu. Bursuc și, la fel, nu a constatat dacă acțiunile subsemnatului întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal. Așadar, nu a fost demonstrată intenția inculpatului de a aplica violența nepericuloasă pentru sănătate față de o persoană cu funcție de răspundere în scopul sistării activității ei de serviciu.

Apelantul a susținut că instanța de fond nu a dat o apreciere corespunzătoare probelor prezentate de către partea apărării și argumentelor invocate în cadrul examinării cauzei, însă contrar acestora instanța a îndreptățit acțiunile ilegale a colaboratorilor de poliție prin faptul existenței unui act judecătoresc investit cu formularea executorie.

Mai mult, nici colaboratorii de poliție nu dețineau acest act judecătoresc la momentul opririi autoturismului, nici Iu. Bursuc nu a cunoscut despre existența acestui act judecătoresc. Totodată, s-a specificat că dreptul de a executa un act judecătoresc

este strict stipulat în Codul de Executare, unde nu este prevăzut ca subiect cu drept de a executa actul judecătoresc colaboratorii de poliție.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2014, s-a dispus admiterea apelului inculpatului Bursuc Iu., s-a casat total sentința primei instanțe și a fost pronunțată o nouă hotărîre, prin care Bursuc Iu. a fost achitat de învinuirea incriminată în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

La decizia adoptată a fost expusă o opinie separată, anexată la materialele dosarului, formulată de judecătorul raportor.

6. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, pe tot parcursul procesului penal, inculpatul a respins învinuirea imputată lui, făcînd declarații constante privitor la faptul că nu a săvîrșit fapta infracțională și că nu a aplicat violență față de părțile vătămate. Versiunea inculpatului nu este combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, care în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, ar dovedi că inculpatul a comis o infracțiune în circumstanțele stabilite de prima instanță.

Pin urmare, s-a menționat că prima instanță a pus la baza condamnării inculpatului următoarele probe: declarațiile părților vătămate Struțescu Vl. și Onica S., declarațiile martorilor Iovu V. și Talpă A., precum și contractul de depozit nr. 2 din 01.03.2011 încheiat între CPr Ialoveni și SRL „Marca ASC”, care confirmă că automobilul lui Bursuc Iu. de model „Mercedes-180” a fost condus la parcare din apropierea or. Ialoveni folosită de agenții de circulație ca platformă de sancțiuni pentru unitățile de transport reținute și baza de date aflată la dispoziția agenților de circulație, care confirmă că automobilul de model „Mercedes-180” cu n/î CIU 880, începînd cu 03.07.2012 se afla în căutare la demersul executorului judecătoresc Petelca C..

Așadar, instanța de apel a specificat că la baza concluziei privind vinovăția inculpatului sînt puse, în principal, declarațiile părților vătămate și martorilor Iovu V. și Talpă A., deși aceste declarații se consideră ca probe, ele trebuie să se bazeze pe elemente de fapt, care inspiră credibilitate, pentru a evita anumite îndoieli cu privire la veridicitatea și exactitatea datelor relatate.

Analizînd declarațiile părților vătămate prezentate pe întreg procesul penal, care susțin, că inculpatul a aplicat violență nepericuloasă pentru viață sau sănătate față de ei, aflați în exercițiul funcției, apar îndoieli referitor la acordarea priorității acestor declarații în raport cu declarațiile inculpatului, care pledează că este nevinovat.

Conform informației din 07.07.2012, ora 13:35, anexate la materialele dosarului, parvenită telefonic de la Onica S. în Unitatea de Gardă a CPr Ialoveni, anunțul telefonic a fost înregistrat de către D/O a CPr Ialoveni, Tcaciuc, cu numărul 2708 în registrul de evidență a informațiilor referitoare la infracțiuni, care a anunțat, că la data respectivă la ora 12.40 pe traseul Chișinău - Leușeni, km 13 a fost stopat automobilul de model „Mercedes-180” n/î CIU 880, la volanul căreia se afla Bursuc Iu., care nu s-a

conformat cerințele colaboratorilor de poliție, iar automobilul indicat se află în căutare, automobilul a fost transportat la parcare cu plată, de unde și șoferul și automobilul au dispărut, într-o direcție necunoscută. Deci, nu a fost indicat nimic despre careva lovituri aplicate de către Bursuc Iu. părților vătămate.

De asemenea, s-a menționat că din actele cauzei se constată că Bursuc Iu. a depus o plîngere la Procuratura Generală, care datează cu 09.07.2012 privind acțiunile colaboratorilor de poliție. Totodată, se vede, că Bursuc Iu. a depus o plîngere și la CPPr Ialoveni la 07.07.02012, însă cuvîntul plîngere a fost șters și scris deasupra explicație, precum a fost ștersă și data de 07, fiind scrisă deasupra data de 11.

La materialele dosarului lipsește vre-o hotărîre de aplicare a sechestrului, ce ar fi permis stoparea automobilului de model „Mercedes-180” cu n/î CIU 880, ce aparține lui Bursuc Iu. și trimiterea la parcare a automobilului.

Prin urmare, s-a statuat că în cauză n-au fost prezentate probe ce ar servi la constatarea vinovăției inculpatului și, în atare situație, cu certitudine se constată, că prin ansamblul de probe cercetate de prima instanță, verificate și reapreciate de instanța de apel nu se confirmă vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii imputate, motiv pentru care, potrivit prevederilor articolului 389 alin. (1) Cod de procedură penală, este inadmisibilă condamnarea inculpatului și, respectiv, se impune achitarea acestuia din motivul, că fapta nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

7. Nefiind de acord cu soluția de achitare adoptată de instanța de apel în privința lui Bursuc Iu., acuzatorul de stat a atacat decizia instanței de apel, în termenul prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală, cu recurs ordinar, potrivit căruia solicită casarea totală a deciziei adoptate, cu menținerea în vigoare a sentinței în privința lui Bursuc Iu. fără modificări, deoarece apelul a fost greșit admis.

În esență, recurentul invocă că în cazul supus judecării, din probele cercetate de prima instanță, se constată cu certitudine starea de fapt imputată inculpatului, care corect a fost încadrată juridic în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

Prin urmare, se consideră că pentru instanța de apel nu prezintă relevanță juridică faptul că prima instanță a procedat la condamnarea inculpatului, or contrar acestora, instanța de apel la baza deciziei de achitare s-a axat pe declarațiile inculpatului, considerînd că: *„Sentința de condamnare nu poate fi bazată numai pe declarațiile părților vătămate, precum și a martorilor Iovu V. și Talpă A., astfel, inculpatul, beneficiind de prezumția nevinovăției, nu poate fi condamnat doar pe aceste probe”*, cu toate că aceste probe prezentate de partea acuzării au fost cercetate nemijlocit de instanța de fond și care cu certitudine dovedesc vinovăția lui Bursuc Iu. în comiterea infracțiunii incriminate.

Totodată, acuzatorul de stat a specificat că corect instanța de fond a decis că nu poate lua în considerație poziția apărării precum că colaboratorii de poliție nu au avut nici un temei legal de a acționa în vederea reținerii mașinii inculpatului, deoarece

unitatea de transport se afla în baza de date specială privind căutarea acesteia. Mai mult ca atât, contribuția activă la executarea unui act judecătoresc investit cu formulă executorie, chiar dacă despre existența acestuia nu a cunoscut inculpatul, nu este o activitate ilegală.

Cu concluzia respectivă a fost de acord și unul din membrii Colegiului penal al instanței de apel, judecătorul raportor S. Furdui, care a formulat opinie separată asupra cazului supus judecării, menționând că probele prezentate în sprijinul învinuirii, relevate în cuprinsul sentinței și verificate în ședința instanței de apel, constituie o bază probatorie pentru pronunțarea sentinței de condamnare în privința lui Bursuc Iu. în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

În drept, procurorul își întemeiază recursul ordinar declarat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

8. Judecând recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia, că recursul procurorului urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și menținerea în vigoare a sentinței, pentru următoarele considerente.

Colegiul lărgit relevă că, potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală a hotărârii atacate și să mențină hotărârea primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

Or, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să dispună casarea totală a acesteia, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale.

Călăuzitoare în acest sens sunt și prevederile pct. 18 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 30.10.2009, cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală, în care se menționează că, instanța de recurs, la examinarea acestuia, verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material. Chestiunea dacă fapta este constatată conform legii este un temei de drept, deoarece privește încadrarea juridică dată faptei săvârșite, astfel ea cade sub controlul instanței de recurs, pentru care fapta nu poate fi privită ca fiind stabilită atunci când se constată ilegalități.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ

au fost corect aplicate și hotărîrea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Conform art. 384 alin. (3), 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției respective.

La caz, se constată că judecînd apelul, instanța de apel n-a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție greșită privind achitarea inculpatului Bursuc Iu., de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal. Aceasta concluzie este necorespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședința de judecată a primei instanțe în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, just apreciate potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora instanța de fond, în condițiile legii, a stabilit cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungînd legal și întemeiat la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Bursuc Iu., de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

Contrar punctului de vedere exprimat de instanța de apel, Colegiul penal, în deplin acord cu instanța de fond, apreciază că partea acuzării a prezentat probe incontestabile în confirmarea vinovăției inculpatului în cele incriminate și, astfel, corect a concluzionat, că fapta imputată acestuia întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal și, întemeiat a pronunțat sentința de condamnare, referindu-se la probele invocate de procuror în sprijinul acuzării, care au constituit obiectul cercetării judecătorești și, în sensul art. 94 Cod de procedură penală, nu au fost contestate de către partea apărării în condițiile legii, la etapele respective ale procesului penal.

Altfel spus, argumentele instanței de apel, precum că instanța de fond nu a dat o apreciere corespunzătoare probelor verificate în ședința de judecată sunt neîntemeiate, deoarece din materialele cauzei rezultă, că instanța de fond a examinat cauza sub toate aspectele complet și obiectiv cu expunerea argumentată asupra tuturor probelor administrate legal în cadrul urmăririi penale și, just, a apreciat că cumulul întregului probatoriu în cauză, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii imputate prin rechizitoriu.

În această ordine de idei, avînd în vedere că în speță este disputată existența elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 349 Cod penal, Colegiul lărgit face o remarcă cu privire la această chestiune invocînd practica judiciară în acest aspect.

Deci, infracțiunea prevăzută de art. 349 Cod penal este îndreptată spre cauzarea de prejudicii pentru două obiecte nemijlocite: activitatea normală a persoanelor cu funcții de răspundere și viața, sănătatea sau bunurile victimelor, enumerate în acest articol.

Legislatorul numește în calitate de victime următoarele persoane: colaboratorul de poliție, persoanele și rudele lor apropiate (legea nu dezvăluie lista concretă a unor atare persoane).

Latura obiectivă a infracțiunii constă în amenințarea cu moartea, vătămarea sănătății, distrugerea sau deteriorarea bunurilor persoanelor menționate în legătură cu exercitarea funcțiilor de serviciu sau obștești a acestora. Pentru tragerea la răspundere este suficient ca inculpatul să fi săvârșit una dintre acțiunile enumerate.

Infracțiunea menționată, conform laturii subiective, este săvârșită doar sub formă de intenție directă. O altă condiție obligatorie pentru existența acestei infracțiuni este săvârșirea acțiunilor indicate în scopul sistării activității de serviciu a colaboratorilor de poliție.

Interpretarea dată ne permite să conchidem că concluziile instanței de apel sunt vădit greșite privitor la faptul că acțiunile inculpatul nu cad sub incidența infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, din motiv că la materialele dosarului nu este anexat vre-un act confirmator că colaboratorii de poliție au acționat în limita atribuțiilor sale de serviciu și, totodată, lipsește vre-o hotărâre de aplicare a sechestrului asupra automobilului de model „Mercedes” n/î CIU 880, ce ar fi permis colaboratorilor de poliție stoparea mașinii nominalizate, însă asupra acestor argumente se relevă următoarele staturi care se desprind din textele legii.

Potrivit art. 25 alin. (5) pct. 15) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27.12.2012 //Monitorul Oficial 42-47/145, 01.03.2013, în realizarea atribuțiilor de serviciu polițistul are următoarele împuterniciri:

“15) să oprească în trafic și să efectueze controlul permiselor de conducere ale conducătorilor de vehicule, al certificatelor de înmatriculare (înregistrare) a vehiculelor, al altor acte cu caracter permisiv în cazul încălcării regulilor de circulație, existenței probelor de încălcare a legislației sau desfășurării unei operațiuni speciale, precum și în vederea verificării legalității transporturilor de mărfuri și persoane, identificării persoanelor și a vehiculelor aflate în căutare, interzicerii exploatării vehiculelor a căror stare tehnică prezintă pericol pentru siguranța traficului;

16) să gestioneze registre informaționale instituționale, fișiere de date și sisteme informaționale și registre de stat conținând informația necesară pentru îndeplinirea atribuțiilor Poliției, cu respectarea legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal și cu privire la registre”

Totodată, la fila dosarului nr. 19 vol. I, este anexat extrasul din baza de date a unităților de transport aflate în căutare, potrivit căreia se conchide că colaboratorii de poliție care au stopat automobilul de model „Mercedes-180” cu n-î CIU 880, ce îi

aparține lui Bursuc Iu., cunoșteau cu certitudine despre faptul că automobilul respectiv se află în căutare și asupra lui a fost pus sechestru de către executorul judecătoresc Petelca C., din str. Kiev 3a, mun. Chișinău.

Or, așa cum rezultă din interpretarea coroborată a acestor texte de lege în raport cu actele cauzei, Colegiul lărgit conchide că corect instanța de fond a menționat în textul sentinței că colaboratorii de poliție acționând în limita atribuțiilor de serviciu, au stopat automobilul inculpatului și, constatând că acesta se afla în căutare, i-au comunicat șoferului să-i urmeze către parcare specială situată în or. Ialoveni, însă Bursuc Iu., nu s-a conformat cerințelor enunțate și, după ce a aplicat violența fizică față de colaboratorii poliției rutiere, a părăsit locul incidentului.

Pe de altă parte, Colegiul lărgit mai reține că instanța de fond corect a dispus că prin acțiunile sale Bursuc Iu., nu a nimicit bunurile persoanei cu funcție de răspundere, dar numai a deteriorat cămașa unui colaborator de poliție, din care considerent nimicirea bunurilor urmează a fi exclusă din învinuirea incriminată inculpatului.

Versiunea inculpatului precum că nu a aplicat violența asupra colaboratorilor de poliție este combătută de raportul de expertiză medico-legală din 30.07.2012, care confirmă că în urma conflictului dintre Bursuc Iu. și agenții de circulație, lui Struțescu Vl. i-a fost cauzat traumatism cranio-cerebral închis manifestat prin comoție cerebrală, excoriații pe cap, care a fost cauzată în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur ce se califică ca vătămare corporală ușoară și neînsemnată.

Or, în contextul celor expuse, Colegiul lărgit constată că prima instanță corect a statuat asupra stării de fapt, menționând că, *inculpatul Bursuc Iu., la 07 iulie 2012, aproximativ pe la ora 12:40, conducând automobilul de model „Mercedes-180”, cu n/i CIU 880, pe traseul M-1 Ialoveni în direcția mun. Chișinău, a fost stopat de ofițerii de poliție Struțescu Vl. și Onica S., numiți în funcție prin ordinul MAI nr. 397ef. și 115ef., în calitate de inspectori auto de stat al SPR a CP r Ialoveni, care sunt persoane cu funcție de răspundere și conform obligațiilor de serviciu, au cerut de la șofer a li se prezenta actele automobilului de model „Mercedes-180” n/i CIU 880, care s-a dovedit a fi anunțat în căutare și i-au propus să fie urmași la parcare specială situată în or. Ialoveni. Ajunși în fața parcării, Bursuc Iu. fiind agresiv și având scopul sistării activității de serviciu a agenților de circulație, a refuzat categoric de a parca automobilul, numindu-i pe ultimii cu cuvinte necenzurate și aplicându-le lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, rupându-i uniforma lui Struțescu Vl., după care în scurt timp a urcat la volanul mașinii și a părăsit locul incidentului.*

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 184/d din 17 iulie 2012, lui Struțescu Vl. i-au fost cauzate vătămări neînsemnate, iar lui Onica S. - dureri fizice.

Suplimentar la aceste argumente, Colegiul penal consideră că sentința primei instanțe necesită a fi menținută, având în vedere că, la judecarea cauzei în fond au fost apreciate la justa valoare toate probele administrate, care fiind supuse unei cercetări nemijlocite și minuțioase, întemeiat au permis concluzionarea asupra existenței în

acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, adică *aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei cu funcție de răspundere în scopul sistării activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violența*, și anume, la baza sentinței au fost puse următoarele probe:

- declarațiile părților vătămate Struțescu Vl. și Onica S.;
- declarațiile martorilor Iovu V. și Talpă A.;
- contractul de depozit nr. 2 din 01.03.2011 încheiat între CPr Ialoveni și SRL „Marca ASC”, care confirmă că automobilul lui Bursuc Iu. de model „Mercedes” a fost condus la parcare din apropierea or. Ialoveni folosită de agenții de circulație ca platformă de sancțiuni pentru unitățile de transport reținute (f.d.15-18);
- baza de date aflată în dotarea agenților de circulație, care confirmă că automobilul de model „Mercedes” n/î CIU 880, începând cu 03.07.2012 se afla în căutare la demersul executorului judecătoresc Petelca C. (f.d.19);
- extrasul din ordinul MAI din 05.09.2008 și 07.05.2010, care confirmă faptul că Struțescu Vl. și Onica S. la 07.07.2012 se aflau în exercițiul funcției deținute (f.d.32, 39);
- prin procesul-verbal de ridicare și examinare din 18.07.2012 este analizată cămașa parte componentă a uniformei de serviciu a lui Struțescu Vl. din care se vede că aceasta este deteriorată la buzunarul stâng din față (f.d.54-55);
- raportul de expertiză medico-legală din 17.07.2012, care indică că în urma conflictului cu Bursuc Iu. lui Struțescu Vl. i-au fost cauzate excoriații la antebrațul drept, mîna stîngă, care au fost rezultatul acțiunilor traumatice a unui obiect contondent-dur și care se califică ca vătămare neînsemnată (f. d. 62).
- ordonanța judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 30.05.2012 privind transmiterea silită de la Bursuc Iu. în folosul SRL „Microinvest” a automobilului de model „Mercedes” cu n/î CIU 880, precum și
- încheierea din 18.07.2012, prin care s-au admis obiecțiile lui Bursuc Iu. și s-a hotărît anularea ordonanței din 30.05.2012, care confirmă că executorul judecătoresc a fost justificat să dispună anunțarea în căutare a mașinii care a și încercat a fi reținută de către colaboratorii de poliție.

Prin urmare, instanța de recurs apreciază ca fiind corectă situația de fapt, stabilită de către instanța de fond, precum și, calificarea infracțiunii reținute în sarcina inculpatului, după semnele componentei infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

Cu privire la pedeapsa aplicată inculpatului se constată că instanța de fond a ținut cont de caracterul și gradul pericolului social al infracțiunii, personalitatea celui vinovat, de circumstanțele ce atenuează sau agravează vina lui Bursuc Iu., de faptul că inculpatul a acționat în prezența fiului său minor, anterior a comis în public fapte prejudiciabile legate de violența și agresivitatea față de alte persoane, fapt confirmat

prin sentința judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 20.06.2000 și decizia Federației Moldovenești de Fotbal din 27.10.2011. Astfel, instanța de judecată a ajuns la concluzia că corijarea inculpatului este posibilă doar în cazul executării pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pentru 180 de ore.

Totodată, Colegiul lărgit apreciază că corect instanța de fond în textul sentinței adoptate a specificat de faptul că condamnarea lui Bursuc Iu. poate fi considerată ca o satisfacție echitabilă care să compenseze integral prejudiciul moral solicitat de colaboratorul de poliție Struțescu Vl..

Drept urmare, se observă că instanța de prim control judiciar a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor legale dispunând condamnarea lui Bursuc Iu. în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, la 180 de ore muncă neremunerată în folosul comunității.

În atare circumstanțe, se reține că instanța de apel greșit și-a motivat soluția de achitare a inculpatului, odată cu admiterea apelului declarat de ultimul, prin ce a comis eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, eroare care poate fi corectată de instanța de recurs în temeiul art.435 alin.(1) pct.2) lit. a) Cod de procedură penală, prin dispunerea casării deciziei instanței de apel și menținerii în vigoare a sentinței.

9. Din considerentele relevate, Colegiul penal lărgit, în conformitate cu art. 434, art.435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2014, în cauza penală privindu-l pe Bursuc Iulian Andrei, cu menținerea sentinței Judecătorei Ialoveni din 10 iulie 2013, potrivit căreia Bursuc Iulian a fost condamnat în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, la 180 de ore muncă neremunerată în folosul comunității.

Celelalte dispoziții ale sentinței se mențin.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 04 noiembrie 2014.

Președinte

Ghenadie NICOLAEV

Judecători

Vladimir TIMOFTI

Constantin ALERGUȘ

Nadejda TOMA

Petru MORARU